

EL MELICACO BURLETA (13) ELS METGES

Un relat de: [Jacques Fiston](#)
ELS METGES

Una de les professions que més admiro és la de metge, en qualsevol de les diferents especialitats. Els admiro per la feina que fan i per la paciència que han de tenir.

Pel què fa a la feina sobren els comentaris i pel que fa a la paciència, veient alguns pacients a les sales d'espera, n'han de tenir molta. De moment encara és una de les poques professions que la gent respecta i no s'atreveixen gaire a dir com han de fer la seva feina, no com altres que tothom opina com has de fer les coses sense tenir-ne ni punyetera idea; a veure qui té nassos de dir a un neurocirurgià com ha d'accedir al còrtex cerebral o a un traumatòleg com ha de posar una pròtesi de genoll.

Un altre avantatge que tenen és que en sopars de colla ningú els demana que facin una demostració de les seves habilitats "Mira, tu que ets metge, ens faries una artroscòpia de l'espatlla dreta mentre esperem el segon plat?" Dic això perquè moltes vegades em toca, quan porten la factura del sopar, fer els comptes per saber quan ha de pagar cadascú "Com que ets professor de mates..." Què passa, que el dia que van explicar la divisió vau faltar a classe? O és que no sabeu fer anar una calculadora?

Bé tornem als metges. És cert que sovint s'ha idealitzat la seva feina, doncs la realitat és ben diferent: retallades, horaris impossibles, precarietat laboral, i una llarga llista que els qui es dediquen a la sanitat us poden explicar amb gran profusió de detalls i exemples, per no entrar en alguns casos d'agressions.

De tant en tant a les diverses televisions, posen sèries de metges. Al llarg de la història d'aquest mitjà hi ha passat un munt de doctors: el Dr. Kildare, el Dr. Gannon, la colla de metges del St. Eligius a la sèrie "A cor obert", Marcus Welby, MASH, Médico de família... En totes elles els protagonistes són alts, guapos, ben plantats, simpàtics i sempre encerten el diagnòstic i la teràpia. Home, quan vaig al CAP (allò que abans en dèiem ambulatori) els metges i metgesses que hi ha per allí són més aviat normals, baixets, grassonets, prims, llargaruts, fins i tot n'hi ha un que és geperut. Pel que fa als diagnòstics, jo els hi poso ben fàcil: mucositat, congestió, febre, dolor a l'esquena... "Vostè té un virus!" Em diu cofoia la doctora. "En té per set dies o una setmana. Begui força aigua, que això no li farà mal i prengui paciència!" Ho clava! Al cap d'una setmana hi torno, em dóna la llibertat condicional i a treballar un altre cop.

El metge televisiu més entranyable i nostrat és sense cap mena de dubte el "Doctor Caparrós" interpretat per l'inefable Joan Capri. Es veu que en Capri era terriblement depressiu, molt aprensiu i tenia molta tírria als metges. Aquella sèrie m'agradava, era d'un humor suau, blanc i sense malícia. Com han canviat els temps.

També hi ha hagut metges mediàtics. Recordeu aquell que es deia Rosado?, que pretenia salvar vides apagant una burilla de cigarret al cap del moribund? Em sembla que va acabar a la garjola. Un altre metge mediàtic i nostrat és el Dr. Estivill famós per les imitacions que fa dels roncs.

Tornant als facultatius de ficció, molts de vosaltres recordareu al Dr. House, aquell que tenia molt mal caràcter, nul·les habilitats socials però gran capacitat mèdica. Molts dels que llegiu aquest melicaco heu conegut un metge de característiques similars: el Dr. Rafael Estartús, metge de Teià durant més de vint-i-cinc anys. El Dr. Estartús era tot un personatge, potser una de les persones més intel·ligents que he conegut, però una nul·litat total en el tracte amb la gent. Els qui l'hem conegut segur que tenim mil històries per explicar, valguin com a exemple i senzill homenatge aquestes dues anècdotes.

La primera explicada per ell mateix en un Butlletí Municipal de Teià.

A un individu d'aquí Teià li vaig receptar dos supositoris, doncs l'endemà troba a un i li explica: "el médico me dio unas cosas, que me han ido muy bien, pero me costó tragarlas!"

A veure com li expliques a aquell home que s'ho havia de prendre pel cul!

La segona, explicada per la meva mare. La meva família passava els estius a "Can Barruan" una magnífica casa d'estil modernista; nosaltres estàvem a la primera planta i el doctor Estartús vivia a la segona. Els dormitoris dels dos habitatges estaven situats a la tercera planta. Així ho explica la meva mare:

Una nit, deuriem ser les tres o les quatre de la matinada comencem a sentir crits des del carrer cridant al Dr. Estartús. Aquest va treure el cap pel finestral de l'habitació i va preguntar què passava. "Corri doctor, en Fulano s'ha penjat!" van explicar-li els qui l'havien vingut a buscar. "Per això em crideu a mi? Si s'ha penjat millor que aneu a buscar al jutge!" Va respondre cridant el metge. "És que s'ha penjat però encara no s'ha mort!" "Collons, ara vinc!"

El què no sabem és si el doctor el va rematar (ja tenia mitja feina feta) o el va reviscolar. Tot un personatge.

Joan Carles Franquet (2018)